

Brant

& Het Grote Heksen
Hoofdkwartier

Met eigen illustraties

Vervolg op dit boek:

Brant & De terugkeer van de Zwaluwen (2019)

Brant

& Het Grote Heksen
Hoofdkwartier

Met eigen illustraties

Simon Cuypers

Schrijver: © Simon Cuypers
Cover en illustraties: Simon Cuypers
ISBN: 9789402138979
Eerste druk: 2015
Tweede druk: 2020

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

- PROLOOG -

Het regende pijpenstelen. Druppels dansten sierlijk langs het raamkozijn als talloze balletdansers. De tuinkabouters, die altijd zo fier op een rij stonden, lagen nu als verslagen soldaten kriskras op de grond en de normaal fiere madeliefjes lagen nu verslapt op het gras met hun kopjes naar beneden. De zon probeerde door de donkergrijze wolkenflarden heen te schijnen, tevergeefs. Ook de normaal drukbezochte voedertafel, die in het midden van de tuin stond, was door het noodweer akelig verlaten.

Tik ... tik ... tik ...

De klok in de eetkamer tikte luid. Ik zat in mijn schommelstoel, zoals altijd. Mijn trouwe vriend, Bural, lag op mijn schoot te ronken. Van hoe het buiten tekeer ging trok hij zich niets aan. Alleen aan zijn trillende snorharen was te zien dat hij het onweer weldegelijk opmerkte. Een glimlach verscheen op mijn gezicht. De zalige warmte van het haardvuur deed me mijn zorgen vergeten. Mijn oogleden voelden aan alsof ze strelend door een zachte hand werden gesloten.

De fluitketel op het fornuis schudde me wakker en kondigde daarbij een heet kopje jasmijnthee aan.

Maar goed, voor ik verder ga met mijn verhaal, zal ik mij even voorstellen. Mijn naam is Brant. Ik woon in een klein dorp, Ambersteen. Ambersteen is het soort dorp waar geen enkel geheim langer dan drie tellen een geheim blijft. Eigenlijk noemt iedereen mij 'kleine Brant' omdat ik niet ver boven een doorsnee eettafel uitkom. Verder heb

ik geen vrouw of kinderen, enkel een broer, maar die heb ik al sinds mijn kindertijd niet meer gezien. De grijze haren op mijn hoofd verraden dat ik niet meer van de jongsten ben. Hoewel, mijn buurman heeft ook al een zilverkleurige bos haar. Als je mij zou tegenkomen op straat, zou je meteen zien dat ik geen mens ben. De bewoners van het dorp noemen mij 'de dwerg'. Iedereen denkt dat ik dat niet weet, maar zoals ik al zei, geheimen zijn in Ambersteen niet lang veilig.